

Témata Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace **nabízejí** (ne přikazují nebo určují) sdružením několik možností, jak je využít, ať už jako témata pro setkání, nebo pro duchovní cvičení, nebo pro osobní duchovní obnovu:

- Odkaz na Základní dokumenty LSSD
- Úvodní odstavec navozuje téma
- Čtení z Písma slouží jako podklad pro rozjímání (Lectio divina)
- Otázky pomáhají určit směr úvah
- Čtení odkazuje na krátký text, který může posloužit jako podklad k diskuzi ve sdružení (např. po rozstříhání na kratší odstavce a rozdělení mezi přítomné)
- Světec měsíce: můžeme se podrobněji seznámit s jeho životem a zvláště tento měsíc se k němu modlit (viz proprium)
- Doporučená literatura nabízí namátkově některé tituly k tématu

Zajímavé podněty a závěry, o něž se budete chtít podělit, budou zveřejněny na stránkách OPuscula.

2016 - MODLITBA

Motto

*Modlitba má velikou sílu, když ji člověk koná, jak nejlépe umí.
Zahořklé srdce proměňuje ve sladké, smutné v radostné,
chudé v bohaté, pošetilé v moudré, malomyslné ve smělé,
slabé v silné, slepé ve vidoucí, chladné v planoucí.
Velikého Boha vábí do malého srdce;
hladovou duši pozvedá k Bohu, k živému prameni,
a sblíží dva milující: Boha a duši.*

(sv. Gertruda Veliká)

Úvodní myšlenky roku obnovy zaměřeného na modlitbu

„Dnešní svět potřebuje nejvíce ze všeho modlitbu. Z ní se mohou zrodit všechny ostatní obnovy, uzdravení, hluboké a plodné proměny naší společnosti, které si tolik přejeme. Naše Země je nemocná a jedině setkání s Nebem ji může uzdravit.

Pro církve je dnes nejdůležitějším úkolem zprostředkovat lidem žízeň po modlitbě a učit je, jak se mají modlit.

Největším darem, jaký můžeme někomu dát, je umožnit mu, aby zakusil, co to modlitba je, a pomoci mu vytrvat na této cestě, což není vždy snadné. Kdo má modlitbu, má všechno, protože jen tak může Bůh svobodně vstoupit do jeho života a jednat a činit svou milostí zázraky. Jsem čím dál tím více přesvědčen, že vše vychází z modlitby a že mezi povoláním ducha je na prvním místě a zároveň tím nejnaléhavějším odpověď na výzvu k modlitbě. Projít obnovou modlitby znamená obnovit všechny aspekty vlastního života, a tak nalézt nové mládí. Více než kdy jindy hledá Otec ty, kdo se mu budou klanět v duchu a v pravdě. (srov. Jan 4,24)

Samozřejmě, že v této oblasti nemáme všichni stejné povolání ani možnosti. Ale dělejme vše, co je v našich silách, a Bůh nám bude věrný. Znáám laiky, kteří jsou velmi zaneprázdněni svými rodinnými a profesními povinnostmi, ale ve dvaceti minutách každodenní modlitby dostávají stejné milosti jako mniši, kteří se modlí pět hodin denně. Bůh tolik touží ukázat nám všem, chudým a maličkým, svou otcovskou tvář, aby se stal naším světlem, uzdravením a štěstím.“

(z Úvodu ke knize Jacques Philippe: Dotknout se Boha)

1) Září 2016

Celý život je modlitba

Stanovy I, 4; Směrnice I, 1; I, 3.

Nelze oddělovat modlitbu od celku duchovního života: od sebepoznání, potírání neřestí a pěstování ctností, od činné lásky, odpuštění a plnění stavovských povinností. Naším stavem je také stav dominikánský: modlitba dominikána by měla být odrazem celku jeho dominikánského života. Dominikáni o sobě s oblibou říkají, že nemají žádnou spiritualitu. Týká se to především metod modlitby: jestliže je však naše povolání zaměřeno na apoštolát a jestliže je naším řádovým heslem PRAVDA, i naše modlitba musí mít toto zabarvení.

Modlitba je tak jednoduchá, že k ní není zapotřebí vůbec žádných metod. Pro nikoho nejsou tou základní, podstatnou odpovědí na otázku, jak se modlit.

S modlitbou je to jako s láskou. Když někoho milujeme, vyhledáváme jeho přítomnost, toužíme po intimitě a sjednocení. Láska souvisí také s komunikací. (Přejeme si s druhým mluvit a více jej poznávat).

Na jakoukoli techniku je však láska příliš prostá, svobodná a veliká. Nemůže existovat žádná technika lásky, žádná metoda milování.

Láska je příliš prostá pro všechny metody, protože vychází ze srdce, centra našeho já, které je jako bod uprostřed kruhu.

Láska je příliš svobodná pro všechny metody, protože má láska je mou volbou a moji volbu nemůže učinit nikdo jiný.

Má láska může být odpovědí na lásku druhého člověka, ale nemůže být zapříčiněna láskou druhého. Dokonce ani Bůh nás nemůže donutit k tomu, abychom ho milovali. Vynucená láska není možná a je to holý nesmysl, podobně jako ctnostný hřích.

(Peter Kreeft, Modlitba pro začátečníky, kap. 3 Metody)

Modlit se znamená navazovat s Bohem vztah v duchu synovství a přátelství. Je to láskyplný rozhovor mezi čtyřma očima s Tím, od něhož víme, že nás miluje. Iniciativa v modlitbě vždy vychází od Boha. I když si myslíme, že iniciativa vzešla z naší strany, přesto do nás vložil touhu vydat se k vnitřnímu prameni Bůh. Když se modlíme, představujeme se takoví, jací jsme. Nejde tu o to zasloužit si lásku nebo snažit se o to, abychom jí byli hodni. Víme o sobě, že jsme hříšníci, ale hříšníci, kterým bylo odpuštěno. Máme si uvědomit, s kým se setkáváme a dávat si pozor na to, jak se vůči němu stavíme. To je vlastní smysl biblické „bázně před Bohem“, správné vzdálenosti od Toho, který je nám zároveň nekonečně blízký a zcela jiný.

Do modlitby se zapojuje celá naše bytost. Víra ve vtělení vede k tomu, abychom do modlitby zapojili všechny rozměry své osobnosti. Modlitba, která v sobě spojuje a sjednocuje citovost a tělo, patří ke křesťanské víře v její nejpůvodnější podobě.

Modlitba má vždy rozměr společenství, i když se modlíme sami.

„Vidět Boha v každé věci“ znamená uvědomit si, že všechny aspekty našeho života jsou příležitostí k modlitbě. Je proto důležité být skutečně přítomný všemu, co prožíváme, i těm drobnostem, které by se mohly jevit jako podružné. Díky rozlišování se naučíme všechno interpretovat v rozměru neustálé Boží přítomnosti a působení ve svědomí člověka a v dějinách lidstva. Proto je přirozené, že křesťanská modlitba je nejen modlitbou za svět, ale také ústí v angažovanost ve světě. Když Kristus hlásá Boží království, vyzývá nejen k obrácení, ale také ke svědectví.

(Bernard Ugeux: Hledání vnitřního pramene)

Čtení z Písma

Řím 12, Ef 6, 11-19, Dt 6, 4-7

Otázky

- Necítíme jakési oddělení naší modlitby od zbytku našeho života?
- Hledáme v modlitbě pravdu o sobě? Jsme ochotni se jí podřídit i za cenu sebezáporu, pokoření, oběti?
- Jakým způsobem se projevuje v naší modlitbě apoštolský rozměr našeho povolání?
- Hraje v naší modlitbě nějakou roli studium, prohlubování poznání?
- Koresponduje naše osobní modlitba s životem v dominikánském společenství? Jak?
- Jak bychom mohli charakterizovat „dominikánskou modlitbu“?

Četba

- ✚ Amen 10/98
- ✚ Amen 7-8/ 2001 Třetí pokoj

Světec měsíce

Jan Macias

Doporučená literatura

- ✓ Paul Murray: Nové víno dominikánské spirituality, kap. 1
- ✓ Thomas Phillipe: Rozdávat z plnosti kontemplace
- ✓ J. a R. Maritainovi: Život z modlitby
- ✓ Antonyj Surožskij: V jámě lvové - Modlitba jako dobrodružství

2) Říjen 2016

Denní řád modlitby

Směrnice I, 3; I 12; I, 14 a, b, c, d.

„Zachovej řád a řád zachová tebe.“ V různých fázích života má člověk různý „čas na modlitbu“. V uvozovkách proto, že celý náš život má být modlitbou. To však často svádí k tomu, abychom si pro Bohu samého v našem životě vyhradili minimum času, vždyť se přece modlíme prací, odpočinkem, ba někdy i hříchem 😊. Jsou také těžká období, kdy se „nemohu modlit“ vůbec. Jak v tom všem následovat Boží vůli?

“**Modlitba je setkání a vztah**, hluboký vztah, ke kterému nemůže být ani Bůh, ani člověk přinucen. To, že nám Bůh může dát pocítit svou přítomnost, nebo naopak ponechat nás s pocitem své nepřítomnosti, je součástí tohoto skutečného živého vztahu.

Vztah musí začínat a rozvíjet se ve vzájemném přátelství. Když pohlížíme na přátelství jako na vzájemný vztah, pak si musíme přiznat, že Bůh by si na nás mohl stěžovat mnohem více než my na něho. Stěžujeme si, že nám nedá pocítit svou přítomnost právě v těch několika minutách, které jsme si pro něho vyhradili. Ale co těch zbylých 23,5 hodiny, kdy Bůh klepe na naše dveře, a my odpovídáme: “Je mi líto, nemám čas”, nebo kdy neodpovídáme vůbec, protože ani neslyšíme klepání na dveře svého srdce, své mysli, svého svědomí, svého života? Takže pak si nemůžeme stěžovat, že je Bůh nepřítomen, protože my sami jsme nepřítomni mnohem více.”

(Antonyj Surožskij: V jámě lvové)

“**Je třeba se neustále snažit**, aby byly všechny naše skutky jistým rozhovorem s Bohem, bez přípravy, ale tak, jak vycházejí z čistoty a prostoty srdce.

Musíme při práci a jiné činnosti, i při četbě, být duchovní, při našich vnějších úkonech zbožnosti a hlasitých modlitbách, občas na chvíli přestat, jak jen můžeme nejčastěji, abychom se klaněli Bohu uvnitř našeho srdce, chválili jej, prosili ho o pomoc, nabízeli mu svá srdce a děkovali mu.

Není třeba být neustále v kostele, abychom byli s Bohem. Můžeme učinit z našeho srdce modlitebnu, do které se budeme čas od času uchylovat, abychom se jím mohli zaobírat.”

(bratr Vavřinec in: Jacques Philippe: Najít si čas pro Boha)

“**Bůh nás učinil** jako myslící tvory, ne jako anděly. Zasadil nás do materiálního světa a do naší přirozenosti vložil potřebu mnoha způsobů hmotné činnosti, například jídla, spánku, plození nebo práce. Není možné, že by tyto věci stvořil, aby nás od posvěcení odváděly a byly jeho překážkou - ale jediné jako prostředky k našemu posvěcení. Proto se dokonce můžeme modlit i prací (ale nejenom, když pracujeme); všechno naše konání můžeme učinit modlitbou.

Jak učiníme ze své práce modlitbu? Ne tím, že budeme svoji práci měnit (pokud není hříšná, odbytá, neupřímná nebo lenivá), ale tím, že změním svou motivaci. Namísto škrábání brambor proto, že je chceme sníst, je můžeme škrábat z lásky k Bohu, k tomu Bohu, který od nás chce, abychom právě teď škrábali brambory.

Bůh nás stvořil tak, abychom dosahovali svatosti konáním malých věcí, například když doma uklidíme, zavezeme děti na fotbal, překontrolujeme účty nebo oškrábeme brambory. I tyto chvíle jsou svaté, i tyto chvíle jsou jeho. On po nás nechce pouze náš “kvalitní čas”. On chce celý náš čas a z téhož důvodu nechce pouze část našeho srdce, ale chce je celé, protože on je tím, kdo nás miluje, a ne naším nadřazeným.”

(Peter Kreeft, Modlitba pro začátečníky, kap. 10 Práce)

Čtení z Písma

1 Sol 5, 16-25, Lk 11, 9-13, Ef 6, 18, Kol 3, 16-17; 4, 2

Otázky

- Jak se mi daří zachovávat řád a systém v modlitbě? Mám nějaký?
- Je vůbec důležitý řád, nebo nás spíše svazuje a dělá z nás zákoníky a otroky? Není lepší nechat se vést Duchem svatým a nestanovovat si žádné denní pořádky a systémy?
- Kolik času denně jsem schopen věnovat modlitbě, rozjímání? Je dostatečný?
- Přináší takto strávený čas nějaké pozorovatelné plody v mém životě?
- Jakým způsobem se „neustále modlím“ podle příkazu Páně, při práci i odpočinku? Jak se prolíná moje modlitba s činností?
- Jaké mám zkušenosti se střelnými modlitbami a modlitbou Ježíšovou?
- Jak probíhá modlitba v našich rodinách, s malými a odrůstajícími dětmi?
- Jaké mám nesnáze v modlitbě a odkud pocházejí? Dá se s nimi něco dělat?

Četba

- ✚ Amen 10/1998:
  - Bez přestání se modlete (1 Sol 5, 17) aneb Kde na to vzít chuť a čas (Dagmar Kopecká)
  - Modlitba Ježíšova
- ✚ Amen 7-8/2001:
  - Mezi "vertikálou a horizontálou" aneb "činnost a vnitřní život" (Kateřina Lachmanová),
  - Vyprahlost, sklíčenost, úzkost v duchovním životě (E. Fuchsová)

Světec

Bartoloměj Longo

Doporučená literatura

- ✓ Richard Čemus: Modlitba Ježíšova – modlitba srdce
- ✓ Peter Kreeft: Modlitba pro začátečníky, kap. 9 "Ježíš"
- ✓ Jacques Philippe: Najít si čas pro Boha, kap. "Modlitba není technika, ale milost", odd. 4 Věrnost a vytrvalost, odd. 7 Odhodlání vytrvat
- ✓ Jacques Philippe: Ve škole Ducha svatého
- ✓ Fidelis Rupert, Anselm Grün: Modli se a pracuj
- ✓ Klemens Tilman: Denně se modlit - Ale Jak?
- ✓ Reinhard Abeln, Anton Kner: Jak se máme modlit?

3) Listopad 2016

Modlitba chvály a díky versus prosebná a kající, modlitba rozjímavá a kontemplativní

Stanovy I 10d; Směrnice I 12; I, 13 a, b, d.

Modlitba se rozděluje podle různých kritérií, na soukromou a veřejnou, rozjímavou, kontemplativní a ústní, liturgickou a osobní, podle obsahu na děkovnou, prosebnou, přímlyvnou, kající a modlitbu chvály a klanění. K tomu bychom mohli přidat netradiční rozdělení na modlitbu mluvení k Bohu a naslouchání Bohu. Jaké je jejich místo a poměr v duchovním organismu člověka a celé církve? A jak bude vypadat modlitba v nebeském Jeruzalémě, kam všichni směřujeme? Nezanedbáváme zde na zemi právě tu podobu modlitby, která má být naší věčností?

„Zastavit se, dívat se a naslouchat.

Nejdříve ze všeho se zastavte! Přestaňte být Martou. Pokud jí zůstanete, nemůžete se stát Marií. Nemůžete si sednout k Pánovým nohám, budete-li stále pobíhat kolem.

Dívat se znamená jednoduše dívat se. Svatý farář arský si jednou povšiml starého venkovana, který se denně sám modlil v kostele před Nejsvětější svátostí. Farář se ho zeptal, co dělá, když se modlí. Starcova odpověď je nejdokonalejším popisem kontemplativní modlitby: „Já se dívám na něho a on se dívá na mne.“

A to je všechno. Jednoduchým úkonem vůle k němu obraťte všechnu svou pozornost. Pokud se na druhého nedíváte, nemůžete s ním mluvit.

Právě zde začíná oboustranná konverzace. Sami budete mluvit, ale zároveň i naslouchat. A nemůžete naslouchat, pokud se na něj nejdřív nedíváte.

Pokud jste při nějakém rozhovoru tím nejmoudřejším ze zúčastněných, tak dává smysl, že budete sami mluvit nejvíce. V případě, že moudřejší je osoba, se kterou mluvíte, tak dává smysl, když budete víc naslouchat. Čím je ten druhý moudřejší, tím více si přejete mu naslouchat. Modlitba je tedy rozhovorem s Bohem a nemá pro nás žádný smysl, když my budeme mluvit nejvíce. Měli bychom většinu času naslouchat.

Možná ale namítnete, že nemůžeme slyšet Boží hlas, jako slyšíme hlas jiného člověka. To je pravda, my však můžeme Boží hlas slyšet i jinými způsoby. Slyšíme ho v přírodě, která je jeho dílem. Slyšíme ho v jeho prozřetelném vedení našich životů, v ponaučeních z lidských dějin i v tichém, jemném hlasu vlastního svědomí. Hlasitě a zřetelně ho slyšíme v Písmu, jím inspirovaném slovu, které nám úmyslně zanechal.

Rovněž potřebujeme slyšet, co nám Bůh říká v každé chvíli našeho života. Jde o návyk, který můžeme postupně rozvíjet, protože Boží hlas je tichý a jemný.

Jak můžeme naslouchat jeho hlasu? Uchem našeho srdce - láskou. Láska má uši stejně jako oči. Prostě s ním buďte, milujte ho a dovolte mu, aby vás miloval.

Hledejte pouze jeho, nepoužívejte ho jako prostředek k hledání nějakého jiného cíle. Dá vám sebe v míře o to větší, oč více po něm budete toužit, tedy čím více ho budete milovat. On chce vylít do vaší duše nekonečné bohatství.“

(Peter Kreeft, Modlitba pro začátečníky, z kap. 5 Kroky)

Čtení z Písma

Mt 6, 5-14, Lk 11, 1-13, Žl 150, Žl 51 (50)

Otázky:

- Které typy modlitby by se daly nazvat spíše „mluvením na Boha“ a které „nasloucháním Bohu“?
- Chápeme důležitost obou a praktikujeme obojí?
- Jak bychom rozlišili rozjímavou modlitbu od kontemplativní? Můžeme kontemplativní modlitbě nějak připravit cestu?
- V jakém poměru se u nás nacházejí modlitby díky a chvály vzhledem k modlitbě prosebné?
- Nejčastěji se asi modlíme Otčenáš: je těžké odpustit a přijmout do svého srdce toho, kdo nám ublížil (nebo dokonce stále ubližuje a nelituje toho, není si toho vědom, odmítá to)?
- Dnešní lidé, kteří tíhnou k duchovnu, často používají pojem mystika, mystická zkušenost. Jak bychom tyto pojmy definovali my, křesťané?
- Jaké máme zkušenosti s ostatními vyznáními, s jinými náboženstvími nebo nekřesťanskými duchovními proudy a jejich pojetím modlitby? Dokážeme vyjádřit, v čem je naše křesťanské (a specificky katolické) pojetí modlitby jiné, proč bychom ji měli svým přátelům doporučit? A jak ji doporučit?

Četba

- ✚ Amen 10/1998
- ✚ Co všechno je modlitba? (Eva Fuchsová)
- ✚ Amen 7-8/2001
- ✚ Oslavná modlitba (Jacek Woroniecki);
- ✚ „Vy se modlete takto...“ Otčenáš jako vzor a podstata každé křesťanské modlitby (Vojtěch Kohut)

Světec

Martin de Porres

Doporučená literatura

- ✓ Katechismus Katolické Církve: „Ústní modlitba“ §2700 - §2704 (souhrn §2720 - §2722)
- ✓ Katechismus Katolické Církve: „Boj o modlitbu“ §2725 - §2751 (souhrn §2752 - §2758)
- ✓ Katechismus Katolické Církve: „Modlitba Páně“ §2777 - §2856 (souhrn §2857 - §2865)
- ✓ 9 způsobů modlitby sv. Dominika
- ✓ Charles Journet: Promluvy o modlitbě
- ✓ Matta el-Meskin: Rady k modlitbě
- ✓ Romano Guardini: O modlitbě
- ✓ Peter Kreeft: Modlitba pro začátečníky
- ✓ Wilfrid Stinissen: Cesta vnitřní modlitby

4) prosinec 2016

Čtení a rozjímání Písma (*Lectio divina*)

Stanovy I, 7; I, 10a; Směrnice 13b

„Další ze způsobů Boží přítomnosti je zásadní pro život modlitby: jedná se o jeho přítomnost v Písmu svatém. Bůh se sděluje skrze slova Bible. Bůh přebývá ve svém slově - přijetím a rozjímáním slov Písma v našem srdci přijímáme dar Boží přítomnosti a lásky. Je dobré, aby základní potravou našeho života modlitby bylo Boží slovo.

Jednou z nádherných věcí Písma není jen to, že se v něm Bůh obrací k nám, mluví k našemu srdci, ale dává nám také slova, abychom mu mohli odpovědět. Písmo svaté je tedy základem každého opravdového rozhovoru s Bohem. Čím více se bude náš život modlitby živit Písmem, tím bude opravdovější a hlubší a otevře nám tím více možnost setkání s Bohem v pravdě.

Připomeňme si, co o tom říká konstituce *Dei Verbum*:

„Církev měla vždy v úctě Boží Písmo jako samo tělo Páně, vždyť - především v posvátné liturgii - nepřestává brát a podávat věřícím chléb života ze stolu jak Božího slova, tak Kristova těla. Vždy měla a má Písmo svaté spolu s posvátnou tradicí za nejvyšší pravidlo své víry, neboť Písmo svaté, Bohem vnuknuté a jednou provždy zaznamenané, podává nezměnitelně slovo Boha samého a ve slovech proroků a apoštolů dává zaznít hlasu Ducha svatého. **Je tedy třeba, aby se všechno církevní kázání i křesťanská zbožnost živily a řídily Písmem svatým.** V posvátných knihách totiž Otec, jenž je na nebesích, s láskou vychází vstříc svým dětem a rozmlouvá s nimi. Slovo Boží má takovou sílu a moc, že je pro církev oporou a životem a pro její děti posilou víry, pokrmem duše, čistým a trvalým pramenem duchovního života. Proto o Písmu svatém nadměru oprávněně platí slova: ‚Slovo Boží je plné života a síly‘ (srov. Žid 4,12), ‚má moc vzdělávat a zjednat dědictví ve společenství všech posvěcených‘ (srov. Sk 20,30; srov. 1 Sol 2,13). Věřícím křesťanům musí být dokořán otevřen přístup k Písmu svatému.“

Čtení z Písma

Jer 15, 16: „Když se nalezla tvá slova, byla mi pokrmem; tvé slovo se mi stalo radostí a potěšením srdce, protože mám tvé jméno, Hospodine, Bože zástupů.“

Ez 2,8-2,9.3,1-4: „Ty, synu člověka, slyš, co ti pravím, a nebuď vzpurný, jako toto vzpurné plemeno; otevři ústa, a jez, co ti dám. Viděl jsem ruku vztaženou ke mně, a v ní svinutou knihu. Tu mi řekl: ‚Synu člověka, cokoli se ti dostane, jez; sněz tuto knihu a jdi a mluv k synům Izraele!‘ Když jsem otevřel ústa, dal mi sníst tu knihu a řekl mi: ‚Synu člověka, nasyť své břicho a naplň své útroby touto knihou, kterou ti dávám!‘ Snědl jsem ji a zesládla mi v ústech jako med. Pak mi řekl: ‚Synu člověka, jdi k Izraelovu domu a mluv k nim moje slova.‘“

Otázky

- Vyhledávám Boží blízkost v modlitbě? Toužím se sytit Božím slovem?
- Co pro mne znamená rozjímavá modlitba? Je pro mne Kristovou školou?
- Toužím se od Krista učit?
- Umím si najít pro rozjímavou modlitbu čas? Dokážu se ztišit a naslouchat? Dokážu zůstat v klidu?
- Usiluji o otevřenost, upřímnost, pravdivost a prostotu?
- Toužím po zkušenosti života s Pánem, která má být zdrojem mého apoštolátu?

Četba

- ✚ Katechismus Katolické Církve: Rozjímání (§2705 - 2708, §2723)
- ✚ Amen 7-8/2001 Lectio divina (Vladimír Schmidt, Pavel Konzbul)
- ✚ Jacques Philippe: Dotknout se Boha, kap. IV/7 Meditace Písma

Světec

Albert Veliký

Doporučená literatura

- ✓ Enzo Bianchi: Modlit se Boží slovo
- ✓ Wilhelm Egger: Radost ze slova Božího (malý návod k zacházení s Písmem svatým pro jednotlivce i společenství)
- ✓ Christopher Hayden: Modlit se s Písmem: úvod do praxe Lectio Divina
- ✓ Anneliese Hechtová: Kreativní přístupy k Bibli

5) Leden 2017

Praktické cvičení (*Lectio divina*)

---

1. Vyzývání Ducha svatého

2. Lectio (četba Božího slova): Mk 11, 12-26 (liturgický překlad)

3. Studium

Verše 12-14 se zmiňují o kletbě nad fíkovníkem. Jedná se o věcné podobenství, jehož smysl byl tehdejšími křesťanům ze židovství srozumitelný. Tato symbolika, kdy někdo hledá na stromě plody v době, kdy je nelze najít, je pro nás dnes cizí. U proroků byla tato podobenství ale častá, např. chůze nahého Izaiáše (Iz 20,2-5), podobenství s cihlou (Ez 4,1-4), manželství proroka s prostitutkou (Oz 1,2) aj.

Verše 15-17 popisují vyčištění chrámu. Vyčištění se odehrálo přesněji řečeno na tzv. nádvoří pohanů, protože však patřilo ke chrámu, bylo považováno za posvátné. Přesto se tam prodávala zvířata k obětem a vyměňovaly se tam peníze za posvátné šekely, jimiž se platila chrámová daň.

Ve verši 18 Kristovi nepřátelé usilují o jeho zabití. Velekněží a učitelé Zákona v Jeruzalémě tvořili Veleradu, která byla nejvyšším židovským správním úřadem a zároveň nejvyšším soudním dvorem. Rozsudky smrti, které Velerada vynesla, musel potvrdit římský místodržitel.

Ve verších 20-25 se hovoří o moci víry a modlitby. Verš 24 zní: „*Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, jste už dostali, a budete to mít.*“ Sousední „*že jste už dostali*“ je v řeckém originále vyjádřeno minulým časem, který znamená, že to tvrzení je naprosto jisté. Smysl je tento: Kdo v modlitbě o něco prosí, musí mít takovou jistotu, že se mu toho dostane, jako by mu to už bylo dáno.

Verš 26 mluví o odpuštění. Je to opakování prosby Otčenáše. Jedná se o pozdější dodatek k Markovu evangeliu podle Mt 6,14-15.

4. Meditatio (rozjímání Božího slova)

Vyvolení znamená velkou odpovědnost. Izraelský národ, symbolizovaný fíkovníkem, dostal velké milosti. Dostal Boží ochranu před nepřáteli, milost Zjevení, péči od Božích mužů, proroků. Izrael si zdánlivě zachoval zbožnost (chrám s obětní liturgií, uchovávání svatých knih), ale bylo to jen povrchní zdání bez vnitřní oddanosti Bohu. Byla to jen obchodnická vypočítavá snaha koupit si „Boží požehnání“, hmotný blahobyt, osvobození od nepřátel a mesiášskou světovládu. Kristova slova platí ale také všem lidem, aby se snažili důkladněji o obrácení a velkou víru, neboť nová Boží smlouva platí jen pro „národ, který ponese ovoce Božího království“. (srov. Mt 21,43)

Pán vyčištěním chrámu odsoudil neuctivost vůči chrámu a vůči zbožnosti lidí v chrámových prostorech. Kde chybí úcta k posvátným věcem, tam chybí i láska k Bohu. Ježíš vyžadoval od svých učedníků bohoslužbu takovou, která pramení z lásky k Bohu a vede k lásce k bližním.

Vůle ke zlu roste pozvolna. Lidské srdce musí být znásilňováno delší dobu ke zločinu, než plně souhlasí. Nejprve založí závist či jiná vášeň malý ohníček. Kdo jej nehasí vůlí k obrácení a dobru, ale na oheň přikládá další zlo, ten rozdmýchá časem oheň nenávisti, jež je schopna i vraždy.

Pán žádá na prvním místě pevnou důvěru. Používá nadsázku („víra hory přenáší“), aby tak naznačil charismatickou moc víry. Nejde tedy o pouhou lidskou schopnost, ale o Boží dar. Stejně tak tomu rozuměl i evangelista sv. Lukáš, když k tomu připojil prosbu učedníků: „Dej nám více víry!“ (Lk 17, 5-6) a sv. Pavel, který přitom předpokládá působení nadpřirozené lásky (1 Kor 13,2).

Bratrské odpuštění je po pevné důvěře druhým předpokladem vyslyšení modlitby a zároveň klíčem k Božímu milosrdenství: „Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec.“ (Mt 6,14)

5. Oratio (modlitba)

Pane Ježíši Kriste, ty sis mne bez jakékoli mé zásluhy vyvolil, abych se stal Tvým bratrem a spoludědicem Tvého království. Prosím Tě o milost, která posílí mou víru a oddanost Tobě, abych nesl vždy jen dobré ovoce, hodné tohoto povolání. Toužím stále prokazovat úctu a vděčnost nebeskému Otci i Tobě, vůli k obrácení, k dobru a k odpouštění. Pane, pomoz mé slabé víře! Kéž se v mé slabosti projeví Tvá božská moc. Prosím o to skrze Tebe, Pane Ježíši Kriste, který s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého žiješ a kraluješ po všechny věky věků. Amen

6. Contemplatio (nazírání Božího slova)

Ježíši, důvěřuji Ti!

7. Actio (jednat podle Božího slova a vnášet je do života = předsevzetí)

Během dne vzbuzovat v srdci víru a důvěru v Krista.

Četba

- <http://www.vira.cz/Texty/Knihovna/Lectio-divina-kap.html>
- Lectio divina pro jubileum: <http://op.cz/?a=532>

Světce

Villana delle Botti

Doporučená literatura

- ✓ Katechismus Katolické Církve: Vnitřní (kontemplativní) modlitba §2709 - §2719
- ✓ Scala paradisi - Stupně k ráji
- ✓ Giorgio Zevini: Lectio Divina na každý den v roce (série knih)
- ✓ Obnova Božím slovem - Pomůcka k rozjímání a modlitbě (připravila komise pro přípravu Velkého jubilea roku 2000 při ČBK)
- ✓ Josef Hrbata: Perly a chléb

6) únor 2017

Liturgická modlitba, modlitba hodin (breviář)

Modlitba breviáře nepatří nutně k povolání laika, přesto se nám doporučuje alespoň modlitba kompletáře a nedělní oficiium. Taková ochutnávka mnišské modlitby nemá za účel utvrzovat nás v přesvědčení, že jsme jacísi "polořeholníci". Naopak: má nám připomínat, že všichni, nehledě na povolání, jsme zváni ke stejnému ke stejnému cíli a že ho nemůžeme dosáhnout jinak než spolu s celou církví. Tím cílem je nebe a ukazatelem cesty Boží slovo, z něhož je utkána Liturgie hodin tak, aby krok za krokem, hodinu po hodině, vedla Boží lid k nebeské blaženosti.

Stanovy I, 10d; Směrnice I, 12, 13a

Veřejná a společná modlitba lidu Božího právem patří mezi přední povinnosti církve. Proto také už od počátku ti, kdo byli pokřtěni, „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2,42). Skutky apoštolů dosvědčují na více místech, že se křesťanská obec svorně modlila.

Máme doklady z prvotní církve, že se také jednotliví věřící věnovali v určitých hodinách modlitbě. Brzy potom se v různých krajích rozšířil zvyk stanovit pro společnou modlitbu určitou dobu, jako např. na sklonku dne, kdy se šeří a kdy se rozžihá světlo, nebo na začátku dne, kdy za svítání končí noc.

Během doby byly společnou modlitbou posvěcovány a také ostatní hodiny, o nichž se Otcové dočetli ve Skutcích apoštolů. ...

Tato denní modlitba církve neboli posvátné oficiium, obohacená ještě čteními, je především modlitbou chvály a prosby, modlitbou církve s Kristem a ke Kristu.

(Všeobecné pokyny k denní modlitbě církve, 1971, body 1. a 2.)

Laická sdružení kdekoli shromážděná se vybízejí, aby plnila povinnost k církvi slavením části denní modlitby církve - ať se jejich členové sdružili z jakéhokoli důvodu: za účelem modlitby, apoštolátu nebo z jiné příčiny. Je totiž třeba, aby se naučili především při liturgických úkonech uctívat v duchu a v pravdě Boha Otce a aby měli na paměti, že veřejnou bohoslužbou a modlitbou mají vliv na všechny lidi a mohou nemálo přispět ke spáse celého světa.

Konečně je dobré, aby se rodina, protože je jakoby domácí svatyní církve, nejen modlila společně, ale také aby se modlila některé vhodné části denní modlitby církve, a tak se tím těsněji zapojovala do církve.

(Všeobecné pokyny k denní modlitbě církve, 1971, bod 27)

Denní modlitba církve je modlitba, kterou Kristus - jako náš velekněz - spolu se svým Tělem (tj. církví) přednáší Otci. Všichni, kdo ji konají, ji konají jménem církve - nejde tedy o modlitbu soukromou - a plní povinnost církve stále se modlit. Přidružují se tak ke chvále, kterou Bohu vzdávají andělé a svatí v nebi. Cílem denní modlitby církve je posvěcení dne i celé lidské činnosti. Jednotlivé části denní modlitby církve bychom se měli modlit nejlépe v době, pro kterou jsou určeny. Ranní chvály jsou určeny pro ranní dobu (konají se za rozbřesku dne). Podle sv. Basila Velikého: „Ranní modlitba slouží jistě k tomu, aby první hnutí našeho ducha a naší mysli bylo zasvěceno Bohu.“ Nešpory se slaví, když se stmívá a den se nachyluje, abychom „vzdali díky za všechno, co jsme v něm dostali nebo co jsme správně vykonali.“ (převzato ze stránek www.sfr.cz)

Čtení z Písma

Lk 3,21-22; 5,16; 6,12; 9,28-29; Sk 1,13-14; 2,1-15; 2,42; 3,1; 10,9; 12,5; 16,25; Ef 5,19-21

Otázky

- Věnujeme při svých setkáních dostatečný prostor liturgické modlitbě?
- Dáváme při soukromé modlitbě přednost osobní (spontánní) modlitbě, různým komponovaným modlitbám a pobožnostem, nebo liturgické modlitbě? Dokáží pojmout liturgickou modlitbu jako svoji osobní modlitbu?
- Důvod, pro který volíme určitý způsob modlitby, se většinou obrací k nám samým: „Dává mi to a to...“, případně: „Nic mi to neříká.“ Zkusme obrátit pohled od sebe k církvi. Jak se co nejučinněji modlit, aby z toho mělo největší prospěch Kristovo tělo? Dokážeme se modlit jako církev, jako církev bojující, trpící i vítězná?
- Svatý Dominik se modlil celým tělem: dáváme si záležet i na vnějších gestech (dle fyzických možností), která zapojují do chvály Boží také naši tělesnost? Věnujeme pozornost zvyklostem, které pomáhají sjednotit naši modlitbu s ostatními do jednohlasé Boží chvály (rytmus, tónina, zpěv)?
- Je naše společná modlitba breviáře veřejná a otevřená pro farnost či ostatní příchozí? Může být pro někoho zvnějšku přitažlivá? Vyjadřuje všechno to, co skutečně obsahuje - vzájemnou jednotu a jednotu s církví, nadějí, povzbuzení trpícím, radost z vítězství?

Četba:

- ✚ Všeobecné pokyny k denní modlitbě církve, 1971
<http://www.liturgie.cz/admin/files/File/liturgicke-knihy/1971-IGLH-CZ.pdf>
- ✚ Amen 10/98 Liturgická modlitba (Metoděj Kočí OP)
- ✚ Amen 11/00 Osobní modlitba v liturgii (Damián Němec OP)

Světec

Jordán Saský

Doporučená literatura:

- ✓ Jean Corbon: Liturgie Pramene
- ✓ Romano Guardini: O duchu liturgie
- ✓ Scott Hahn: Hostina Beránkova
- ✓ Robert F. Taft: Život z liturgie, Tradice Východu i Západu (část IX. „Poděkování za světlo“, část XIV. Božské officium: mnišský chór, kniha modliteb nebo liturgie Božího lidu?)

Stanovy I, 10c,e; Směrnice I, 4; I 13f, 14d

Naše Stanovy uvádějí, že jeden ze zdrojů pokroku ve vlastním povolání je časté přijímání svátosti smíření. S ní souvisí zpytování svědomí, duchovní vedení, kajícnost. Do těchto praktik se může vkrádat mnohé pokušení – nepořádnost, vlažnost a rutina nebo naopak zákonictví a skrupulozita, pýcha či sebestřednost, nedostatek sebereflexe. V tom nám může pomoci i naše společenství. Narážíme také na různé objektivní potíže, na nedostatek zpovědníků či zpovědních časů, na lidskou a duchovní nezpůsobilost zpovědníků, na psychologismus různých typů... To vše může znesnadňovat duchovní růst, ale nemělo by to překážet pravdivému sebepoznání a čerpání svátostné milosti.

„Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu!“ (Mk 1-15)

„Obrátte se! (= Čiňte pokání!) Původní slovo v textu „*metanoete*“ znamená: obnovte se na duchu, změňte smýšlení od zlého k dobrému či od dobrého k lepšímu. Stát se křesťanem znamená podstatně změnit smýšlení. Nestačí tedy „nikoho nezabít a neokrást“, odbírat zbožný časopis a jít v neděli do kostela: nutno nést celý život vědomě v modlitbě k Bohu, tedy i ložnici, dílnu, školu, pole, kancelář, cestování autem, dovolenou a taneční sál. Je třeba se namáhat o smýšlení Kristovo, o smýšlení Božích dětí, a to po celý život. Totéž zdůrazňuje sv. Pavel, když říká: „To je vůle Boží, vaše posvěcení“ (1 Sol 4,3).“

(Josef Hrbata, Perly a chléb I. díl, str. 120)

„A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. ... Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“ (Mt 6,12, 14-15)

„Neschopnost odpustit sám sobě: Bůh nám velmi rád odpustí. Stačí, když se k němu budeme chtít vrátit. Nenechá svého marnotratného syna ani dokončit kající vyznání, které si připravil. Na světě není nic jednoduššího než dosáhnout Božího odpuštění. On odpouští horlivěji, než my odpuštění přijímáme.

Problém není v Bohu, ale v nás. Předně, spousta lidí odmítá věřit, že mohou odpuštění získat tak snadno. A co je horší, odmítají odpustit sami sobě. Pořád myslí na to, jací byli nehodní a špatní, a přejí si, kéž by nikdy nebyli zhřešili, kéž by si byli zachovali čistý štít.

Načež nabudou pocitu vlastní bezcennosti. Naprosto nejsou hodni Boží milosti. Musí pykat; musí se očistit; musí nejprve odčinit to, co bylo, než budou zase hodni Boží přízně. Neznám větší překážku ve vývoji duchovního života, než je tento falešný pocit nehodnosti.“

(Anthony de Mello, Spojení s Bohem)

„Často si klademe otázku: ‚Co jsem pro Krista udělal? Co pro Krista ještě udělám?‘ Málokdy si ale uvědomujeme, že to nejkrásnější, co pro něho můžeme udělat, je věřit v jeho lásku k nám.“

(Anthony de Mello, Spojení s Bohem)

Čtení z Písma

Mk 1,14-15, Mt 18,23-35, Lk 15,1-10, Lk 15,11-32, Sk 2,37-39, Řím 7,18-25

Otázky

- Mám nějaký osvědčený systém a řád ve zpytování a zpovědní praxi?
- Na jaké potíže narážíme? Jak by se daly řešit nebo jak se s nimi vnitřně vypořádat?
- Jaké jsou hranice mezi zpovědí, duchovním vedením a psychologizováním? Jaká úskalí skrývá nerespektování těchto hranic?
- Pomáhá mi rodina, společenství, přátelé atd. reflektovat sama sebe, mám odvahu jim naslouchat, přijímat jejich kritické pohledy a pracovat na sobě? Nebo si vystačím se svým „seznamem hříchů“ a ostatní podněty považuji za bezpředmětné? Pokud je k tomu ve společenství atmosféra a odvaha, je možné si napsat (i anonymní, ale láskyplné) vzkazy. Pokud k tomu odvaha není, kde je problém? V neochotě snést pravdu o sobě? V nelásce?
- Chápeme dobře rozdíl mezi všedním a smrtelným hříchem? Kde vede hranice?
- Kdyby šlo naše společenství ke zpovědi (jako celek), z jakých hříchů by se mělo vyznávat?
- Nezapomínáme na nutnou podmínku odpuštění, uvedenou v Otčenáši?
- „Specifickým prvkem života členů LS je kajícnost“ (Směrnice I, 4) – jak se to projevuje v našich osobních životech a v životě sdružení?

Četba

✚ Amen 2/99

Světec

María Ascensión od Srdce Ježíšova Nicol Goñi

Doporučená literatura

- ✓ Katechismus katolické církve: § 1422-1471
- ✓ Aleš Opatrný: Jak potěšit zpovědníka
- ✓ Józef Augustyn: Čtvrthodinka upřímnosti

8) duben 2017

Mše svatá

Stanovy I, 10b, Směrnice I, 13, a,c

Někdo chodí na mši svatou v neděli, jiný může každý den. Někdo ji prožívá v usebranosti, jiný honí po kostele děti, a zase jiný slouží jako akolyta, ministrant, lektor nebo kostelník. Pro všechny je však mše svatá nejvyšším zdrojem života a síly. Co můžeme udělat pro to, abychom čerpali s co největším užitekem z jejího bohatství? Nám dominikánům se nabízí v první řadě cesta poznání.

„Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar.“

(Mt 5,23-24)

„Eucharistií se Kristus stává stále znovu pokrmem našeho života. Požívání jeho svatého Těla, pití jeho svaté Krve působí, co říkají jeho slova: ‚Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, zůstává ve mně a já v něm.‘ (Jan 6,56)“

(Romano Guardini: O modlitbě)

„Křesťané při mešní oběti jsou spoluobětující. Ale ještě více: jsou spoluobětovaní.

Kristus se představuje a obětuje na oltáři Bohu; ale nejen jako slovo Největější Trojice, nýbrž Kristus celý. Nejen hlava, ale i údy; nejen Snoubenec, nýbrž spolu se snoubenkou, s Církví, jež je s ním jedno; nejen Prvorozený, nýbrž i mladší bratří; nejen on, ale i my.

Na patenu vedle jeho těla klademe svá těla, posvěcená Duchem Svatým; do kalicha vléváme do jeho krve své člověčenství, znázorněné kapkou vody, kterou tam vlévá kněz.

Křesťan si má být vědom, že jde do chrámu obětovat Krista, celého, úplného Krista, toho, který je na oltáři, i toho, který žije v něm samém. Hostie úplná se skládá z něho i z nás.

Obětující kněz nenahrazuje věřící. Jeho posláním jest podávat Bohu oběť, kterou přinášejí oni sami, poněvadž i **poslední křesťan jest obětující a obětovaný právě tak jako Kristus a jako kněz sám.**

Kdo nevidí následky toho kněžství věřících? *Jsme pokračováním Krista.* Doplňujeme jeho utrpení a pracujeme svou nabídkou i obětí o spáse celého světa.

Celá osnova mše sv. i svaté přijímání, jako její přirozené vyvrcholení, uskutečňuje poslední žádost Kristovu: ‚Otče, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme.‘ (Jan 17, 22)

Posledním slovem děje, klíčem události, je vykoupení; je smírná oběť, která se opakuje na oltáři ve dne v noci. Ta troška ubohého lidského prachu, kterým jsme my, vykonává na oltáři ve spojení s Kristem svou podstatnou povinnost. Pomáháme vesmíru na cestě k spáse. Projevujeme bratřím opravdovou lásku.“

(Augustin Auffray: Ježíš Kristus ve mně, Přerov 1947)

Čtení z Písma

Mt 26,26-28, Jan 6,35-40, Jan 6,48-58, 1 Kor 11,23-26

Otázky

- Pokusme se jednou větou vyjádřit, co pro nás znamená mše svatá. Který aspekt mše je pro mě nejpodstatnější: oběť, hostina lásky, díkyčinění (eucharistia), proměnění profánního v posvátné, nebeská liturgie, společenství s druhými, s Pánem Ježíšem...? Dokázali bychom vysvětlit a obhájit i ty ostatní?
- Jak se tyto aspekty promítají a prodlužují v mém životě? (např. oběť, proměňování života... mám je propojené se mší?)
- Jaké nové impulsy, myšlenky, knihy mi v poslední době pomohly prožívat mši s větším užitkem?
- Co pro mě znamená „aktivní účast na liturgii“?
- Nakolik mi překáží nebo pomáhá vnější podoba liturgie v plodné a soustředěné účasti a jak se s tím vypořádat (nedbalá liturgie, špatné kázání, hudba a zpěv, zlobivé děti atd.)?
- Jak předávat dětem lásku ke kostelu a mši svaté?

Četba

- ✚ Amen 6/97
- ✚ Amen 6/99
- ✚ <http://www.pastorace.cz/Tematicke-texty/Co-je-mse.html>

Světec

Kateřina Sienská

Doporučená literatura

- ✓ Raniero Cantalamessa: Eucharistie – naše posvěcení
- ✓ Joseph Ratzinger: Vrchol a pramen
- ✓ Jean-Marie Lustiger: Tajemství Eucharistie
- ✓ Dominique a Élisabeth Lemaître: Manželství a Eucharistie

Stanovy I, 10g, Směrnice I, 13d,e

Modlitba růžence sice není dominikánskou výsadou, ale přesto určuje náš život, protože je to život apoštolů. Tak jako oni setráváme na modlitbách s Ježíšovou Matkou Marií, a čekáme na Ducha svatého spolu s ní.

Existuje mnoho způsobů, jak se modlit růženec. Vyzkoušejme ten „dominikánský“. Najdeme jej třeba v Libellus praecum (Knížce modliteb) na http://op.cz/download/liturgie/libellus_precum.pdf. Je stručnější, ale o to více soustředěný, kontemplativní. Kráčeje v duchu po boku svatého Dominika krajinou Languedocu - třeba z Fanjeaux k sestřám do Prouilhe - nebo raději pár kroků za ním, jak to měl rád, a snažme se napojit na jeho růžencovou modlitbu, na proud Ducha projasňující jeho duši. A jde s námi mnoho dalších bratří a sester. Někteří z nich už také překročili práh smrti, jako Dominik, ale nejsou o to méně živí. Jsou zde, modlí se s námi...

„Církev je společenství svatých. V latinském originále výraz ‚communio sanctorum‘ odkazuje na tři významové roviny. Za prvé vyjadřuje účast na jediném Svatém, to je na Duchu posvěcujícím (‚communio Sancti‘). Za druhé, protože toto společenství se vytváří nasloucháním slovu Božímu a účastí na svátostech, je církev ‚communio sanctorum‘ - společenstvím se svatými realitami (‚sancta‘). Křesťané konečně, obohaceni mnohými dary Ducha, které slouží ke společnému prospěchu, tvoří společenství svatých (‚communio sanctorum‘ ve smyslu osobního plurálu), čili lid tvořený osobami, v nichž přebývá a které přetváří božský Utěšitel.

Ve své konkrétní podobě se společenství svatých projevuje jako společenství lidí pokřtěných, spoluzodpovědných za společenství i za jeho službu a otevřených vůči nepředvídatelným projevům živého Boha. V síle křtu je křesťan připodobněn Kristu v Duchu Svatém ke slávě Otce; a má uznat a přijmout dary, které mu dává Duch Svatý. ... Proto nemá žádný křesťan právo k nicnedělání, protože všichni obdrželi charismata k tomu, aby žili ve službě pro společenství ...

Společenství svatých ve slávě Boží je pro poutníky v tomto čase vzorem a pomocí: a protože tento vzor a pomoc potřebujeme neustále, nepřestává nám je církev nabízet v těch, které veřejně prohlašuje za svaté. ...

Církev vyhláší a uctívá svaté z různých důvodů. První důvod je teologický: ‚Slávou Boží je žijící člověk‘ (sv. Irenej), to je člověk plně realizovaný podle vůle věčné lásky. Uznat tedy plné dovršení života a lásky v křehkém a omezeném lidském tvoru, znamená vyznávat veliké divy, které učinil Pán. ... Druhý důvod je antropologického charakteru: světec ukazuje, že ‚vidění Boha je životem člověka‘ (sv. Irenej), to znamená, že život v milosti otevírá člověku neobyčejné možnosti a dovoluje mu uskutečnit v plnosti plán živého Boha, zapsaný v hloubi jeho srdce. Svatost zjevuje nekonečné možnosti, ke kterým nás Bůh volá. ... Třetí důvod představuje ve světcích vzory naší naděje: v nich už došlo naplnění to, co u nás ještě dovršeno není. Oni dokazují, že Boží přísliby nejsou žádné utopie, ale že se uskutečňují v lidském životě.

...

Zvláštním způsobem ... je možné zakoušet společenství svatých v modlitbě. Podle nepřetržité tradice liturgie církve není základním pilířem křesťanské modlitby modlit se k Bohu, ale modlit se v Bohu, kdy se v Duchu obracíme skrze Syna k Otci. Křesťanská modlitba je trinitární. ...

Křesťanská modlitba je tedy modlitbou synovskou, což je umožněno v Kristu, věčném Synu, a díky Duchu svatému. Její podstatou je vyslovit životem, v poslušnosti Božímu slovu, ‚Otče náš‘. Vnitřní dynamika modlitby tedy vychází od Otce, od něž pochází Syn i Duch svatý a jenž je Stvořitelem všech věcí a v srdci toho, kdo se modlí, se vrací skrze Syna v Duchu svatém k Otci ... Kdo se modlí, je skryt s Kristem v Bohu‘,

v jeho nitru přebývá živý Bůh. Modlit se znamená nechat se milovat Bohem Otcem v jeho Synu a našem Pánu Ježíši, aby nás navštívil Duch svatý, a tak jsme se mohli představit skrze Krista Otcí.

Právě v tomto mohutném hnutí Nejsvětější Trojice, do kterého nás uvádí modlitby, zakoušíme ‚společenství svatých‘, hlubokou vazbu mezi Nejsvětější Trojicí a církví putující i oslavenou, a již v tomto čase se účastníme vzájemné přímlyvy za ty, kdo trpí a putují.“

(Bruno Forte: Malý úvod do víry, kap. 11. Ve společenství svatých, kráceno)

Čtení z Písma

1 Kor 12,4-14, 26-27, 1 Sol 5,9-25, 1 Jan 1,1-7

Otázky

- Zajímáme se o dějiny, místa a osobnosti našeho řádu? Jaký máme vztah k našemu řádovému patronovi? Jak chápeme význam úcty ke svatým? Vidíme v nich jen dávné příběhy a nenapodobitelné vzory, nebo je vnímáme jako živé osoby, přátele a bratry? Myslíme na ty, kteří jsou v očistci a potřebují naši pomoc?
- Známe a praktikujeme něco z devíti způsobů modlitby sv. Dominika?
- Jak se modlíme růženec - jako ústní modlitbu chvály a díky? Nebo rozjímáme nad jednotlivými tajemstvími? Vyvozujeme z nich něco pro svůj život? Nebo jen kontemplativně, bez myšlenek, spočíváme u Matky Boží a jejího Syna?
- Uměli bychom před nekatolickými křesťany obhájit úctu k Matce Boží?

Četba

- ✚ Amen 10/98 Růženec (Wilfrid Stinissen)

Světce

Albert z Villy d'Ogna (z Bergama)

Doporučená literatura

- ✓ R. Guardini: Růženec naší Paní
- ✓ Růženec se svatým Dominikem
- ✓ Biblický rozjímavý růženec: <http://www.fatym.com/taf/knihy/ruzenec.htm>
- ✓ sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu: O pravé oddanosti k Panně Marii
- ✓ V. Koudelka: Meditace (Postoje sv. Dominika při modlitbě)
- ✓ G. Bedouelle: 9 tváří dominikánské svatosti
- ✓ S. Tugwell: Dominik
- ✓ G. Frachet: Životy bratří
- ✓ kol.: Historie dominikánů v českých zemích
- ✓ W. Hinnebusch: Dějiny Řádu kazatelů

Lidé kolem nás často prahnou po modlitbě, ale nevědí, jak na to. Navíc se potýkají s mnoha pochybnostmi:

„Modlil jsem se za uzdravení přítele a zemřel...“

„Proč se mám modlit, když Bůh všechno předem ví?“

„Stejně nemohu prosebnou modlitbou změnit Boží vůli...“

„Není důležitější osobní modlitba někde v přírodě než kostel?“

„Nevěřící jsou často lepší lidé než věřící, k čemu tedy víra a modlení?“

„Není lepší se modlit upřímně svými slovy, než chodit na mši a modlit se breviář?“

Naším posláním je nejen se modlit za naše bližní, ale také s nimi. Učit je modlitbě, uvádět je do Boží přítomnosti a do správného vztahu s Bohem. A také najít správnou odpověď ve správný čas.

Čtení z Písma

2 Král 19,14-20, Mt 7,7-11, Mt 6,6-15, Ef 5,19-20 (ČEP)

Otázky

- S jakými otázkami a problémy ohledně modlitby jsme se setkali?
- Jak jsme na ně reagovali? Mělo to úspěch, nebo jsme „šlápli vedle“?
- Mluvíme spíš ze své zkušenosti, nebo se držíme osvědčených návodů a formulací?
- Co děláme pro to, abychom bližní (i ty vzdálenější) pozvali k modlitbě?

Četba

- ✚ Amen 10/1998 Liturgická modlitba (Metoděj Kočí OP)
- ✚ Amen 7-8/2001 K čemu je Bohu naše díkyvzdání? (Jacek Salij)

Světec

Pier Giorgio Frassati

Doporučená literatura

- ✓ J.-M. Lustiger: První kroky v modlitbě
- ✓ Reinhard Abeln, Anton Kner: Jak se máme modlit?
- ✓ Peter Kreeft: Modlitba pro začátečníky
- ✓ André-Mutien Léonard: Slyší Bůh naše modlitby?
- ✓ Hans Buob: Růst v modlitbě/Cesta obrácení